

PRESSKIT

JENOVĚFA
BOKOVÁ

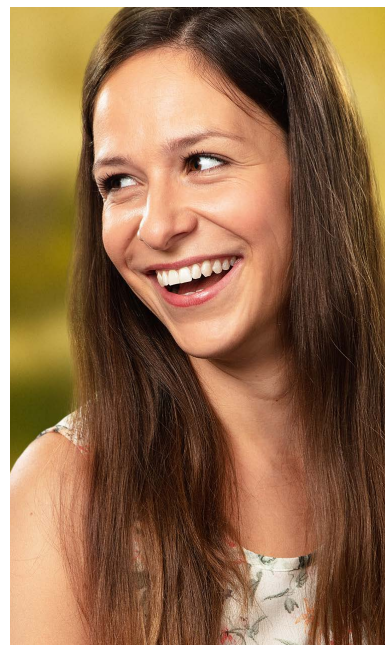
TEREZA
KOSTKOVÁ

VERONIKA
KUBAŘOVÁ

ZLATA
ADAMOVSÁ

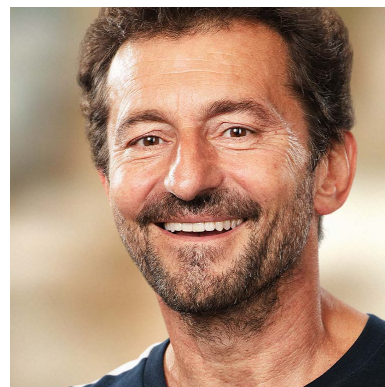
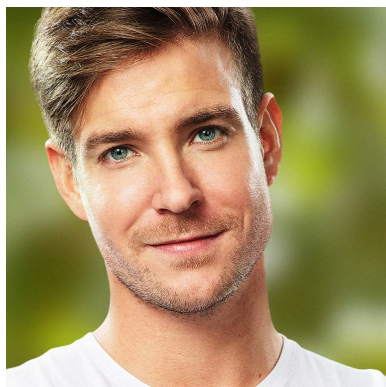
ONDŘEJ
VETCHÝ

VLADIMÍR
POLÍVKA

ŽENY V BĚHU

Komedie o ženách, které se nebojí vyběhnout štěstí naproti!

INFINITY CINEMART UVÁDĚJÍ FILM MARTINA HORSKÉHO „ŽENY V BĚHU“ HRAJÍ JENOVĚFA BOKOVÁ, TEREZA KOSTKOVÁ, VERONIKA KHEK KUBAŘOVÁ, ZLATA ADAMOVSÁ, ONDŘEJ VETCHÝ, VLADIMÍR POLÍVKA, MARTIN HOFMANN, VÝTVARNÍK KOSTÝMŮ JIŤKA KAPÍČKA FOMINOVÁ, MASKY VERONIKA RIEHS, ARCHITEKT MILAN BYČEK, ZVUK VIKTOR PRÁŠIL, MICHAL PAJDIÁK, VÝKONNÝ PRODUCENT JANA GOSPIČOVÁ, STŘIH ONDŘEJ HOKR, KAMERA JAN DRNEK, PRODUCENT TOMÁŠ HOFFMAN, SCÉNÁŘ A REŽIE MARTIN HORSKÝ

od tvůrců komedie BEZVA ŽENSKÁ NA KRKU
v kinech od 31. ledna

waterdrop
MICRODRINK

Prime

PRÁVO

Novinky.cz

ŽIMPRUS
Rádiádo

Maximum

Či ČPČ

U TOTAL.PS.M

TVmagazin

radiožurnál

360

steroid

adidas

koproducenti

hlavní partneři

hlavní mediální partneři

partneři

Maximum

TOTALFILM

railreklam

stars24cz

TVŮRCI

Scénář a režie	Martin Horský
Producent	Tomáš Hoffman
Kamera	Jan Drnek
Střih	Ondřej Hokr
Výkonný producent	Jana Gospičová
Zvuk	Viktor Prášil, Michal Pajdiak
Architekt	Milan Býček
Výtvarník kostýmů	Jitka Kapička Fominová
Umělecký maskér	Veronika Riehs

HERCI

Zlata Adamovská	Věra
Tereza Kostková	Marcela
Veronika Khok Kubařová	Bára
Jenovéfa Boková	Kačka
Ondřej Vetchý	Karel
Vladimír Polívka	Vojta
Martin Hofmann	Josef
Boleslav Polívka	Jindřich
David Kraus	Jirka

Premiéra 31. ledna 2019
Distributor CinemArt a.s.

O FILMU

Věra (**Zlata Adamovská**) prožila s Jindřichem báječný život a je pevně rozhodnutá splnit jeho poslední přání - zaběhnout maraton! Emancipovaná a rázná matka tří dcer v tom nevidí žádný problém. Prostě si trasu rozdělí na čtyři díly a zdolají těch více než 42 kilometrů jako rodinná štafeta. Žádná z nich sice dosud neuběhla ani metr, ale do startu přece zbývají tři měsíce a trenér Vojta (**Vladimír Polívka**) připravil skvělý kondiční plán. Stačí jen začít.

Dcery se ovšem do běhání nehrnou. Mají úplně jiné starosti.

Nejstarší Marcela (**Tereza Kostková**) čelí dennodenně průšvihům svých tří synů a jejich otec Karel (**Ondřej Vetchý**) ji už dvacet let neumí, nebo nechce, požádat o ruku. Prostřední Bára (**Veronika Khek Kubařová**) touží po dítěti, jenže pro něj zatím nenašla toho pravého tatínka. Její biologické hodiny bijí na poplach. A nejmladší Kačka (**Jenovéfa Boková**) sice chlapa má, ale ten chlap má jeden zásadní háček - manželku. Zamilovaná Kačka přesto lpí na vztahu bez budoucnosti.

Je zřejmé, že dcery mají momentálně úplně jiné priority než běžecký trénink. Svérázná maminka Věra proto musí napnout všechny síly, aby rodinnou štafetu přivedla přes řadu překážek a komediálních komplikací na start Jindřichova vysněného maratonu.

S běháním je to úplně stejné jako v životě. Důležité je vydržet a nevzdávat se, když cíl je na dosah...

MARTIN HORSKÝ, SCÉNÁŘ A REŽIE

Proč právě název Ženy v běhu?

Obdivuji ženy, kolik toho dokážou ve svém životě zvládat, péči o rodinu, zaměstnání a mnoho dalších věcí. Jsou vlastně v neustálém běhu, stejně jako naše hrdinky, které si k tomu přibraly ještě běh maratonský. Název Ženy v běhu tedy v sobě nese dva významy. Přičemž běh životní je pro mě pochopitelně důležitější.

Ženy v běhu jsou komedie, stejně jako předchozí filmy, které jste napsal. Čím Vás tento žánr přitahuje?

Hrozně rád dělám lidem radost. Slyšet diváky, jak se smějí v kině, je neuvěřitelně krásný pocit.

Jsou Ženy v běhu filmem pouze pro ženy?

To tedy rozhodně ne! Je to komedie pro všechny, kdo mají rádi dobrou náladu a chtějí se v kině nabít pořádnou dávkou pozitivní energie a silných emocí. Ženy se určitě nemusí bát vzít své partnery do kina!

Vzpomenete si, kde Vás napadl námět na Ženy v běhu?

Ženy v běhu mě napadly pochopitelně při běhu! Takže doporučuji všem, pokud chcete být napadeni nápady, jděte si zaběhat. Běh je výborný prostředek k utřídění myšlenek, budete překvapeni, co vše Vás při něm napadne.

Film má výborné herecké obsazení. Jak probíhal casting?

Někdy nečekaně. Když jsem přišel za Ondrou Vetchým domů, abych mu nabídl roli, stěhovali jsme při tom sušičku. Pracovat s Ondrou je radost, ať je to práce filmová nebo stěhování sušičky. Je to výborný herec, ale především výborný člověk, kterého si nesmírně vážím. Od začátku jsem věděl, že pro roli Karla bych nikoho lepšího nenašel.

Ve filmu tvoří pár s Terezou Kostkovou...

Vytvořili spolu úžasný komediální pár vychovávající tři syny. Při natáčení jejich scén jsem se u monitoru několikrát nahlas rozesmál. Byli neuvěřitelní, Ondra si k napsanému textu dodával ještě další svoje nápady a hlášky, což byla jedna perla za druhou a Tereza na to skvěle reagovala. Diváci se mají na co těšit.

Vrat'me se ještě k obsazení hlavních ženských rolí. Se Zlatou Adamovskou jste také něco stěhoval, když jste jí nabízel roli?

Ne. Musím se přiznat, že když jsem šel na schůzku s paní Adamovskou, byl jsem trochu nervózní. Měli jsme se sejít v restauraci, která je u Lennonovy zdi v Praze. Koukal jsem tam na fotici se turisty a v duchu si nervózně zpíval písničku od Beatles „Help! I need somebody! Help! Not just anybody!“ V tu chvíli se objevila Zlata Adamovská, herečka, kterou jsem obdivoval už jako malej kluk. Byla milá, příjemná a má nervozita byla rázem pryč. Roli maminky, která je hnacím motorem rodiny, zahrála s neuvěřitelnou energií. Pro nejstarší dceru Marcelu, kterou hraje Tereza Kostková, jsem hledal herečku, která dokáže komediálně zvládnout ženu uprostřed mužského světa. Marcela má s Karlem (Ondřej Vetchý) tři syny a náplní jejího života je neustálá péče o ně. Tereza mi hned na první schůzce vyprávěla své zkušenosti s životem v mužském světě a přidávala i zkušenosti svých kamarádek, bylo na ní vidět, že se v té roli poznává a plně jí rozumí, což se pak potvrdilo i při natáčení. Prostřední dceru, která touží po miminku a nedaří se jí najít toho správného tatínka, hraje Veronika Khek Kubařová. Přečetla si scénář s tím, že pořádně nevěděla, na jakou roli ji chci a když jsem jí pak volal, prohlásila, že se jí nejvíc líbí postava Báry. Přesně ta role, kterou jsem jí chtěl nabídnout. Nejmladší dceru Kačku hraje Jenováfa Boková. Jenováfa má velký dar komediálnosti, zároveň ale dokáže skvěle odehrát dramatické scény. Je přirozená a má v sobě úžasnou energii. Koukat se na ni je radost a její nakažlivý smích pozitivně naladí všechny minimálně v okruhu jednoho kilometru. S Vlád'ou Polívkou vytvořili ideální pár - romantický a zároveň zábavný.

Říká se, že při natáčení jsou nejhorší zvířata a děti. Vy ve filmu máte obojí.

To se říká, ale když si dobře vyberete, tak to neplatí. A my navíc měli velké štěstí. Na roli malého Péti, nejmladšího syna Ondry Vetchého a Terezy Kostkové, jsme dlouho hledali šikovného kluka ve věku šest až sedm let. A ne, a ne ho najít. Nakonec jsme se dohodli s Ondrou, že vyzkoušíme jeho syna Árona. Chlapcům Vetchým to společně tak šlo, že bylo

hned jasné, kdo bude Pét'u hrát. Lepší volbu jsme nemohli udělat. A to není vše - prostředního syna Kubu hraje Tonda Kracik, syn Terezy Kostkové. Tonda přišel na casting, kde jsme vybírali dětské role, pouze jako doprovod Terezy. Ptali jsme se ho, jestli si to taky nechce vyzkoušet a on rezolutně odmítl. Když už casting skončil a my pořád neměli vhodného kluka na průšviháře Kubu, který domů nosí jednu poznámku za druhou, znovu jsme oslovili Tonda, jestli to přeci jenom nezkusí. Zkusil a bylo to výborný, byl jediný, který nás rozesmál. Scéna, kdy přináší domů poznámku, byla v podání Tondy a Terezy tak věrohodná, že v tom určitě musely být zkušenosti z reálného života. V rámci castingu se nám podařilo objevit moc šikovnou osmiletou holčičku Míšu Sodomkovou, která hraje Rozárku - kamarádku Báry (Veronika Khek Kubařová), výborně jim to spolu klapalo, jak při natáčení, tak i mimo něj.

A co zvířata?

Ve filmu se objeví několik psů. Hlavními psími hvězdami jsou Fanyinka, fenka Kačky (Jenovéfa Boková) a Kolík, pes Vojty (Vladimír Polívka). Oba psi zvládli své role výborně, i když někdy to bylo o velké trpělivosti. Paradoxně nejkritičtější situace nastala během volného dne, kdy se nenatáčelo a Kolík se doma nešťastně zranil. Musel na operaci, šlo mu o život, měli jsme o něj velký strach. Naštěstí vše dobře dopadlo, Kolík se uzdravil a mohl s námi odjet na natáčení k moři.

Komedie Ženy v běhu v sobě nese, stejně jako Vaše předchozí filmy, romantické prvky.

Láska je velká hybná síla tohoto světa, a proto se v mých příbězích objevuje v různých podobách. Všichni ji chceme a potřebujeme.

Bylo při natáčení něco, co Vás překvapilo nebo zaskočilo?

Každý natáčecí den Vás něco překvapí. Ráno vstáváte s tím, že úplně přesně nevíte, co Vás čeká. Je to určitý druh adrenalinu, který mě baví. Snažil jsem se být na každý den co nejlépe připravený, aby ta překvapení byla, pokud možno, jen pozitivní a byly co nejvíce eliminovány případné problémy. Jsou věci, které neovlivníte, jako třeba počasí, ale i to při nás stálo. Ve scénáři jsem si vymyslel scénu, ve které holky vyběhnou s Vojtou na vysoký kopec s výhledem na Prahu a zažijí tam krásný východ slunce. Na ráno, kdy se měla scéna natáčet, hlásila předpověď zataženo a déšť. Když se pak na obzoru objevilo nádherné vycházející slunce, byl to pocit velkého štěstí. Pocit, že tam někde nahoře Vás má někdo hodně rád a drží našemu filmu palce. Tu krásu jsme prostě měli natočit, aby ji každý divák mohl vidět.

Na co byste diváky nalákal do kina? Na co se mají těšit?

Na komedii, která je pobaví, potěší a nabije pozitivní energií až do jara... ideálně toho příštího.

ZLATA ADAMOVSKÁ, VĚRA

Nebála jste se trochu všeho toho běhání? Jaký je vlastně Váš vztah ke sportu?

Přiznám se, že nejsem sportovní typ. Dneska už sice běhá po ulicích spousta lidí, je to více méně módní záležitost, běh je ale pro mnohé především součástí zdravého životního stylu. Já ráda plavu nebo jezdím na kole, ale běhání mne nikdy nelákalo. Nicméně abych byla ve formě, začala jsem pár měsíců před natáčením trénovat. Musela jsem si často přivstat, protože v létě byla úmorná vedra a odpoledne bych uběhla sotva sto metrů. Ráno to bylo kolem dvou kilometrů.

Vaše Věra je takovou tou mámou, která do života svým dětem příliš nemluví. Jak to máte Vy? Také necháváte svým dětem volnost chybovat a přijít si na některé věci právě metodou omylu?

Stejně jako moje filmová Věra, svoje děti především miluji. Snažím se jim do života nemluvit, ale stejně se někdy neudržím a dávám jim tzv. dobré mateřské rady. Moje máma mi říkala: „Jaké si to uděláš, takové to budeš mít“, a já jsem jí vděčná, že mi do života nikdy nemluvila, ačkoli měla nespočet příležitostí.

Není někdy těžké pozorovat, jak si děti „sahají na rozpálenou plotnu“?

Máte pravdu, jen se modlím, aby byly schopné se ze svých chyb poučit a neudělaly to podruhé. Zatím jsem s jejich životy spokojená, což není vůbec důležité. Hlavní je, aby byli spokojeni oni. Mají svoje představy o životě a já jim budu držet palce a samozřejmě pomáhat, pokud budou chtít.

Co rozhodlo, že jste na nabídku kývla?

V první řadě se mi líbil scénář, který napsal Martin Horský, jehož práci jako scénáristy jsem znala. Kromě samotného příběhu mně byla také sympatická moje role Věry, která je mi v mnohém podobná. Třeba tím, že když se k něčemu rozhodne, nepovolí. Navíc jde o komedii a ty mám ráda nejen jako herečka, ale i jako divák.

A jak se vám s Martinem spolupracovalo?

Byla to pro nás pro oba první společná práce a já jsem ráda, že jsem se setkala s náročným režisérem, který ví přesně co chce a nedá pokoj, dokud to nedostane. Už po první schůzce nad scénářem jsem věděla, že mě ta spolupráce bude těšit, a to se taky stalo.

Na co byste pozvala diváky do kin? Na co se mají těšit?

Na to, že mě uvidí běhat, to se jim jen tak nepoštěstí! Určitě pak na milou rodinnou komedii, kde nebude chybět humor, emoce a radost ze života.

TEREZA KOSTKOVÁ, MARCELA

Kolik jste toho při natáčení naběhala? Musela jste si před první klapkou dát nějaký trénink?

Při natáčení se pořád se na něco čeká, takže je to více otázka trpělivosti a schopnosti přesně opakovat akci, než skutečného sportovního běhání. Ale protože jsem v minulosti celá léta běhávala, tak si tělo vzpomnělo docela rychle a pro potřeby filmu jsem byla až překvapivě v kondici. Ale nevím, nevím, jestli bych naopak v reálu uběhla to své dřívější penzum.

Marcela najde únik, ale zároveň odvahu, v běhání. Máte Vy nějakou aktivitu, kde si pročistíte hlavu?

Dlouhé procházky nebo dlouhá masáž. Pak hudba, víno a tenis.

Ve filmu je Vaším partnerem Ondřej Vetchý a vaše děti hrají Váš a jeho syn. Čí to byl nápad?

Jako filmová maminka jsem se byla podívat na castingu dětských rolí, který časově navazoval zrovna na Toníkovu školu. Zkoušeli jsme 7leté a 14leté kluky, ale ve filmu mám syny tři. Věkově tam právě v tu chvíli 10leté děti nebyly a tak Martin Toníka požádal, jestli by jenom neukázal, jak ten dialog zní, když to říká kluk v jeho věku. No a bylo to.

Neměla jste obavu při natáčení společných scén i za syna?

No jasně, že jsem na něj moc myslela, aby se cítil dobře, aby ten proces i výsledek pro něj i okolí byl příjemnou zkušeností a ne traumatem (smích).

Co Vás při natáčení nejvíce překvapilo?

Když za mnou přišel a říkal: „Moc mě to s tebou baví, mami, ale nerad' mi, já všechno konzultuji s režisérem.“ Příjemně mě to překvapilo - aby nebylo pochyb.

Jaká byla spolupráce s Martinem Horským?

Já na něj mohu pět jenom chválu. Připravený, soustředěný, se vztahem k práci, ochotný hledat a zkoušet. Radost.

Na co byste diváky nalákala do kina?

Na skvělou komedii, kterých je tak málo.

JENOVÉFA BOKOVÁ, KAČKA

Co vás zaujalo na scénáři Žen v běhu?

Nejvíc to, že bych v tom filmu měla běhat. Protože jsem zarputilý neběžec, říkala jsem si, že by to mohla být docela sranda.

Vaše postava ve filmu má vztah se ženatým mužem. Proč podle Vás ženy do takového vztahu jdou?

Upřímně jsem tohle neuměla dlouho pochopit. Když víte, že ten člověk má rodinu a děti, tak já si racionálně říkám, že to přece nemá budoucnost. Ale láska je láska, a ta si nevybírá. A když se to stalo některým lidem v mém okolí, začala jsem to vidět trochu jinýma očima. Myslím ale, že to není nic nového, dělo se to vždycky, jen se o tom dříve méně mluvilo.

Je fyzická přitažlivost ve vztahu to nejdůležitější ?

Někteří lidé to tak možná mohou mít, pro mě by to bylo moc prázdné. Dlouhodobý vztah je pro mě hlavně o té mentální srozumitelnosti, i když i ta fyzická je také důležitá. Nejlepší model je, když se obě ty složky potkají.

Máte v životě podobnou únikovou aktivitu, jakou je pro Vaši hrdinku ve filmu běh?

Ano, mám. A běh to není (smích). Určitě zajít si na pivo s přáteli, do kina, na koncert. A stoprocentně si vždycky vypnu hlavu na józe a hlavně u Petry Pikkellové, ke které chodím.

Takže běhání jste díky filmu nepropadla?

Jsem ráda, že jsem si k tomu díky filmu přičuchla, ale díky, pro mě je lepší ta jóga (smích).

Jak se vám spolupracovalo s režisérem? A nelpěl si na přesném znění scénáře, když je zároveň i scenáristou?

Martin je skvělý člověk a na to, že to byl jeho režijní debut, tak i režisér. Je hodný, citlivý a ví, co chce, což jsou u režiséra vždycky body, zvlášť když je ještě otevřený k diskuzi.

Na co byste diváky nalákala do kina?

Určitě na skvělé obsazení. Bylo to krásné natáčení plné smíchu, a tak doufám, že i diváci se podobně filmem prosmějí, až se na něj budou dívat.

VERONIKA KHEK KUBAŘOVÁ, BÁRA

Vaše postava se spolu s matkou a sestrami rozhodne běžet maraton. Jak jste trénovala?

Bohužel moc ne a krutě se mi to vymstilo. Hned první den jsme totiž točili scénu, kdy běžím v jisté krizové situaci něco zachránit. V příběhu už mám něco natrénováno, takže běžím opravdu naplno, a navíc ještě do schodů. Jenže já jsem před natáčením tréninku opravdu moc nedala. Chtěla jsem, aby bylo uvěřitelné, že už opravdu dobře běhám, a tak jsem se před každým záběrem roztrénovala skákáním. A jako na potvoru jsme ten záběr točili nejméně desetkrát, protože se pořád něco kazilo. A mě najednou začaly vypínat nohy, padala jsem, a ještě týden potom jsem byla ráda, že vůbec chodím, pořád jsem zakopávala.

Jak se s tím točilo?

Naštěstí to časově vyšlo tak, že než to přešlo, točila jsem jen scény, kde jsem maximálně popocházela, a to se dalo vydržet. Ale z autobusu jsem vystupovala pozadu, protože jinak to nešlo. Všichni se mi samozřejmě smáli jako malí.

Jaké bylo hrát v tom „babinci“?

Strašně jsem si to užívala. Mám totiž ráda ženské kolektivy. A tenhle byl výjimečný. Zlata, Terka, Jenůfa - každá je něčím inspirativní a myslím, že jsme navázaly opravdu hezké přátelství.

Přemýšlela jste někdy nad tím, proč romantické komedie píšou především muži?

Nikdy. Asi proto, že dokážou být citliví, a přitom na rozdíl od nás žen si dokážou udržet nadhled, dokážou do životních situací vnést humor, a navíc tam propašovat to, že nás mají rádi (smích).

Kdybyste měla diváka pozvat do kina, tak na co?

Bude to znít možná jako klišé, ale na to, že se pobaví u filmu, který je laskavý, milý a hezky natočený. Poslední dobou se kolem nás objevuje až moc intelektualismu a tyhle „lehké“ žánry každý z nás potřebuje. Navíc je ten film o věcech, které ze svých životů všichni dobře známe, a bude fajn se jím v kině zasmát.

VLADIMÍR POLÍVKA, VOJTA

Na Vaší postavě je kromě jiného zajímavé to, že doslova v každé scéně běhá...

To je pravda. Bud' běžím, nebo jsem zadýchaný, což je docela dobrý komediální motiv. Takže doufám, že jsem celý film jenom neprodýchal, ale že jsem tam i něco odehrál (smích).

Vás osobně běhání baví?

Moc. Je to příjemné nejen pro tělo, ale hlavně se u toho okysličuje mozek a Vy už po pár desítkách metrů vypnete, mozek se rozjede úplně jinak než obvykle, vidíte všechno z většího nadhledu... Myslím si, že kdyby se spousta lidí místo toho, aby se začali hádat, šla proběhnout, tak by byly vztahy klidnější.

Nestalo se Vám někdy při natáčení, že byste se v myšlenkách ponořil do svého světa a zapomněl hrát?

Asi se to stát mohlo. Ale nebylo to tak časté, protože filmový běh neznamená, že uběhnete kilometr, ale že běžíte ve více úsecích maximálně padesát metrů, takže sotva se vám ty myšlenky rozjedou, musíte zastavit a začít hrát (smích).

Při natáčení jste kolem sebe měl neuvěřitelné množství žen. Jaké to bylo?

Já jsem mezi ženami vyrostl. Mezi různými typy žen a důsledkem toho asi dodnes nedokážu říct, že bych měl nějaký "svůj" typ (smích). Vlastně se dá říct, že jsem celý život pod jejich vlivem a jsem ochotný to dobrovolně přiznat. A navíc mě to s přibývajícímí roky baví stále víc... A samotné natáčení, nebo tedy spíš ty pauzy mezi ním... Holky když netočí, když se nemusí koncentrovat na roli, tak to jede. Ony si to nastartují během vteřiny. Jedna něco řekne, druhá se přidá, další se napojí. Vlastně musím říct, že jsem si v tomhle ohledu při natáčení docela užil, protože jsem mohl jen poslouchat, nemusel jsem mluvit, nakonec bych se ke slovu asi ani nedostal (smích).

Dozvěděl jste se z jejich povídání něco o ženském nebo naopak o mužském světě?

To, co holky nechtějí pustit, to zůstane vždycky za zavřenými dveřmi. Bude mi třicet, takže nemám ještě úplně velké zkušenosti, ale nováček v tomhle "světě" taky už nejsem, nicméně mohu říct, že jsem si zostřoval své dosavadní informace o ženách anebo naopak zabrušoval ty dosud nezabroušené hrany informací o nich.

Ve filmu je Vaší partnerkou Jenováfa Boková, což není Vaše první filmové partnerství...

My už se tomu smějeme, že nás pořád někdo dává dohromady, takže už jsme si prošli nejedním vztahem, dá se říct.

Váš Vojta je tak trochu dušínovská role. Jste...

Nejsem. Ale o to víc mě bavilo do té postavy vnášet určitý rozpor v jeho vztahu k postavě Jenůfy. Protože to chvíli vypadá, že on jí pomáhá vyrovnat se s určitou životní situací, ale protože on je vlastně v tom samém srabu, nakonec je to Jenůfa, kdo "uklízí" mě.

Zažil jste někdy něco podobného?

Mám podobnou životní konotaci a tuhle osobní rovinu jsem do té role promítl. On totiž člověk, když se rozejde, začne časem tomu druhému všechno odpouštět. Zapomíná na to špatné a má tendenci se vracet. Což se nevyplácí.

Máte z natáčení téhle komedie nějakou vtipnou historku?

Je to takový nenápadný gag... mým part'ákem při natáčení byl totiž pes. Nic malého, taková střední velikost. Byl to zkušený filmařský pes, ale stejně, i tak žádné zvíře neudělá přesně to, co po něm chcete. Já s ním ve filmu běhám a mám ho přivázaného na vodítku

k pasu. Ale neměli jsme sladěnou rychlost, takže mě ten pes neustále táhnul, a vždycky když zatáhl, já jsem šel pasem dopředu, ale musel jsem hrát, že běžím normálně. Když se na to diváci zaměří, tak na mnoha místech uvidí, jak si pes běží svoji, škube se mnou a já hraju, že se vůbec nic neděje.

Na co byste diváky pozval do kina?

Na hezkou, dobře napsanou romantickou komedii. A taky na to, že když na ni půjdete se svými partnery nebo kamarády, strávíte příjemný čas. A ještě se pobavíte tím, jak všechny ty věci, které v životě normálně řešíte, řeší někdo jiný, a třeba se můžete nechat inspirovat tím, jako to ne/dělat.

MARTIN HOFMANN, JOSEF

Jak se Vám po postavách, které jste hrál v seriálech Trpaslík nebo Rédl, hrál Josef - takový úplně normální obyčejný sympatický chlap?

Josef se mi hrál dobře. Vlastně jsem to opřel o moje kolegyně. O Míšu a Veroniku. Soustředil jsem se spíš na ně a z toho se pak vyprofilovaly obrysy té mojí postavy.

Váš Josef je jako policista trochu ostražitý vůči novým lidem ve svém životě. Jak to máte Vy?

Myslím, že zas tak ostražitý k novým lidem nejsem. Mám lidi rád a vždycky si od nich slibuji spíš to dobré. Ale nejsem ani úplně naivní (smích).

Jak se Vám s představitelkou Rozárky, vaší filmové dcery, hrálo? Jaké to vlastně je hrát s dětmi, má to nějaká úskalí?

Míša je, myslím, objev. Byla skvělá. Na žádná úskalí jsme nenarazili.

Na co byste diváky pozval do kina?

Pozval bych je do kina na příběh, po jehož shlédnutí by diváci mohli mít pocit, že věci můžou v životě dopadnout dobře, že svět není nepřátelské místo, že je víc sexy být hodnej než hustej, že se nesmí klesat na mysli. Doufám, že se lidi zasmějou a budou odcházet z kina s tím, že to není beznadějně.

KONTAKT PRO NOVINÁŘE

Petr Slavík, CinemArt a.s.

604 419 042

petr.slavik@cinemart.cz